

Ο ΤΕΘΝΕΩΣ ΓΑΜΒΡΟΣ

[Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ, μετὰφρ. Ι. Π. Γεωργαντοπούλου].
(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον φύλλον)

— Ἀλλὰ διὰ ποῖον σκοπὸν;

— Διὰ τὴν διακόψης πᾶσαν σχέσιν μὲ ἡμᾶς.

— Καὶ διατί;

— Τώρα ὅμως ὄχι — τώρα πλέον δὲν θέλω, ἀλλὰ μόνον σὲ παρακαλῶ, ὅταν ἐπανίδῃς τὸν φωτογράφον σου νὰ τοῦ εἴπῃς ὅτι εἶναι ἀμαθέστατος τῆς τέχνης.

— Χωρὶς ἄλλο.

Ἡ Ναταλία ἔδρεψε τότε μαργαρίτην καὶ ἐν σιγῇ ἤρξατο νὰ ἐκφυλλίζῃ αὐτὸν φύλλον πρὸς φύλλον. Πᾶσα νεᾶνις ἔχει τοιαύτας στιγμὰς, καθ' ἃς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκην νὰ δρέψῃ ὡς ἡ Ναταλία ἄνθος, ἔστω τοῦτο ἐν κήπῳ ἢ ἐν πολυτελεῖ αἰθούσῃ.

— Καὶ μὲν Ἀκίμωφ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ματρώσιν, ἴσως καλλίτερα ἔκαμες ποῦ ἀπέθανες. Εἶτα ἀποτανθεὶς πρὸς τὴν Ναταλίαν, ἤθελες προτῆτερά νὰ μοῦ εἴπῃς κατὶ.

— Πράγματι ἐλησμόνησα.

— Φαίνεται νὰ εἶναι πολὺ δυσάρεστον, δι' ἐμέ.

— Ναί, αὐτὸ εἶναι ἀληθές, δυσάρεστον, ὑπέλαβεν ἡ ὠραία νεᾶνις.

— Λοιπὸν, ὁμίλει.

— Λοιπὸν, ἤθελα νὰ εἴπω . . . ἤθελα νὰ εἴπω, ὅτι, πρὶν, θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένη ἂν δὲν ἤρχεσο.

— Πρὶν! ἀλλὰ τώρα;

— Τώρα, δοῦναι τὸν Θεόν, προσέθηκεν αὕτη, ὅτι δὲν ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν μου. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας, ἴν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς, καὶ τὴν ἡσπᾶσθαι τρυφερώς.

Ὁ Ματρώσιν ἤρξατο νὰ αἰσθάνηται τύψεις συνειδότος. Ἡ καρδιά αὐτοῦ πληρωθεῖσα ἐλπίδων ἀμοιβαίου ἔρωτος ἐλούετο ὑφ' αἵματος. . . Τὰ αἰσθήματα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ πάθους σκληρῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἐπάλλιον. Τὴν νύκτα τέλος ἔλαβε ὀριστικὴν ἀπόφασιν. Εἶδεν ὅτι δὲν ὀφείλει, οὔτε ἔχει δικαίωμα ν' ἀφήσῃ τὸ πρᾶγμα νὰ λάβῃ μείζονας διαστάσεις ὡς ἐκ τῆς παρενοήσεως ταύτης, ἥς δὲν ἦτο ἀξία ἡ καλὴ αὕτη οἰκογένεια. Τὸ αἶσθημα τῆς τιμῆς τέλος ἐνίκησε τὸν περασμὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ γεννηθέντα ἐν αὐτῷ. Ὅτε τὴν πρωίαν τῆς ἐπαύριον προσεκάλεσεν αὐτὸν ὁ κ. Προκόπιος νὰ ἐκδράμωσιν ἔφιπποι, ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὅτι μεταβαίνει εἰς Πετρούπολιν.

— Πῶς αὐτὸ πάλιν; ἠρώτησεν ἑκθαμβος ὁ πατήρ.

— Ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤμπορῶ ν' ἀνταλλάξω. Ἡ παρουσία μου εἶναι ἀναγκασιότατη.

— Τί λέγετε; τί ὑπόθεσιν ἔχετε εἰς τὴν πόλιν, ἀφοῦ δὲν γνωρίζετε κανένα.

— Καὶ ὅμως πρέπει ἀμέσως ν' ἀναχωρήσω.

— Ἰσως θέλετε νὰ λάβῃτε χρήματα ἀπὸ τὸν τραπέζίτην σας;

— Ὁχι, σὰς βεβαιῶ, δὲν εἶναι αὐτό.

— Ἀν πηγαίνετε δι' αὐτό, ἡ πράξις

σας θὰ ἦτο ἀσύνητος, διότι τὸ χρηματοφυλάκιόν μου εἶναι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Δὲν ἀμφιβάλλω περὶ τούτου, ἀλλ' ὅμως . . .

Συγχρόνως ἀφίκοντο εἰς τὴν ἐξώθυραν τοῦ κήπου.

— Ὡστε ὀριστικῶς ἀπεφασίσατε;

— Μάλιστα καὶ ἀναχωρῶ πάραυτα.

— Ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας δὲν θὰ ἰδῇτε τὰς κυρίας;

— Νομίζω, ὅτι τοῦτο δὲν μοι εἶναι εὐκολόν. . . τόσον πρῶτ' ἡ μάστιχα.

— Μὰ τί συμβαίνει μὲ σὰς; πραγματικῶς, τοῦτο εἶναι ἀπορροή, σὰς βεβαιῶ, ἀγαπητέ μου.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ματρώσιν, ἡ ὑποδοχή, τὴν ὁποίαν μοι ἐκάματε εἰς τὴν οἰκίαν σας, μὲ ὑπέταξεν ἐντελῶς.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο, ἀγαπητέ;

— Θεωρῶ καθήκόν μου νὰ ἐξηγήσω εἰς σὰς περιστάσιν τινα, ἡ ὁποία πολὺ θὰ σὰς ἐκπλήξῃ καὶ θὰ σὰς συγχίση τὸν νοῦν. . .

— Ἀλλὰ περὶ τίνος πρόκειται, τέκνον μου;

— Χθές, ἅμα ἔφθασα εἰς Πετρούπολιν, μοι συνέβη αἰφνίδιον, φοβερὸν συμβάν.

— Ὁχι, βεβαιῶς, κανὲν μεγάλο δυστύχημα!

— Συμβάν θλιβερώτατον, σπκραξικάρδιον. . .

— Μὲ τρομάζετε!

— Χθές ἀπέθανον!

— Πῶς; τί; . .

— Καὶ σήμερον πρὸ τοῦ γεύματος μέλλω νὰ ταφῶ, ὑμεῖς δὲ δὲν πρέπει νὰ ἀπαιτῇτε, ὅπως μὴ παραστῶ εἰς τὴν ἰδίαν θανάτην μου.

— Ἐτρελλάθητε καλέ! Οὐδὲν ἐννοῶ εἶπεν ὁ κ. Προκόπιος.

— Καὶ ἐπειδὴ μόλις χθές ἔφθασα εἰς Πετρούπολιν, δύναμαι ν' ἀπολέσω τὸ ὄνομά μου, ἂν δὲν φανῶ ἀκριβῆς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν κοινωνικῶν καθηκόντων.

Καὶ εἰπὼν τοὺς λόγους τούτους, ἀπεμακρύνθη, ἀφείς τὸν γέροντα ἐνεὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

Ἡ ἀστείότης ἐφάνη εἰς τὸν Προκόπιον πάντῃ ἄτοπος καὶ σκληρά, ἀλλὰ τέλος ἀπεφασίσε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν τύχην, καὶ μεταβάς ἀνεκοίνωσε τῇ συζύγῳ καὶ τῇ θυγατρὶ τὸ ἀπρόοπτον τέλος τοῦ γάμου, τὸ ἐξ ἰδιορρύθμου καὶ παραδόξου γαμβροῦ προελθόν. Διηγούμενος δὲ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα ἐπὶ τῇ ὄντως παραδόξῳ λύσει τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Ἡ Ναταλία ὅμως κατεπλήγῃ λίαν ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκῇ διαγωγῇ ταύτῃ τοῦ νέου, ἐπεθύμει, εἰ δυνατόν, σπουδαιότεραν τιὰν λύσιν. Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα ἐπροχώρει ἤδη, ἐκτύπησεν ἡ ἔκρη, ἡ ἐβδόμη, ἡ ογδόη ὥρα καὶ ὁ Ματρώσιν δὲν ἐπανήρχετο. Πᾶσα ἡ οἰκογένεια λίαν ἀνησυχεῖ, διότι οὐδέποτε ἤλπιζεν ὅτι ἀνεχώρησεν ἀνεπιστρεπτεῖ.

Ὅτε δὲ πλέον ἡ ἀνησυχία τῶν ἐκορυφώθη, ἔλαβον τὸ ἐπόμενον τηλεγράφημα ἐκ Πετρούπολεως:

«Ὁ Νικήτας Ἀκίμωφ χθές τὸ ἔσπέρα ἐτελεύτησεν ἅμα ἀφικόμενος εἰς Πετρούπολιν. Σήμερον εἰς τὰς 11 ὥρας π. μ. ἐγένετο ἡ ἐκφορὰ τοῦ λειψάνου του».

* *

Ἐκτοτε παρήλθον τρεῖς μῆνες. Οὕτε

ζῶν, οὔτε νεκρὸς ὁ γαμβρὸς ἐπανήλθεν. Ἡ Ναταλία ἐμελαγχόλει καὶ ἐτήκετο πρὸ αὐτῶν τῶν ὁμμάτων τῶν γονέων τῆς. Ἡ ιδέα περὶ τοῦ τῶσον μυστηριωδῶς ἐξαφανισθέντος μνηστήρως τῆς τὴν ἐτάραττε νύκτα καὶ ἡμέραν.

Ἀπασα ἡ οἰκογένεια διέμενεν ἤδη εἰς Σεβαστούπολιν, διότι κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἱατροῦ ἡ Ναταλία εἶχεν ἀπόλυτον ἀνάγκην θαλασσιῶν τινῶν λουτρῶν πρὸς ἐπίρρωσιν τοῦ καταβεβλημένου σώματός τῆς.

Ὁραίαν τιὰν ἐσπέραν, ἐνῶ ἡ οἰκογένεια περιεπάτει ἐπὶ τῆς παραλίας, ἡ Ναταλία ἀφείσα ὀξείαν κραυγὴν ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς τῆς. Εἶχεν ἰδῇ τὸν Ματρώσιν ἢ τὸ φᾶσμα αὐτοῦ. Εὐτυχῶς ὁ ρευματισμὸς τοῦ γέροντος κατὰ τὸν βραχὺν τοῦτον χρόνον ἐπαισθητῶς ἡλαττώθη, καὶ ἠδύνατο ἤδη νὰ τρέχῃ ὀπίσθεν τοῦ νέου μέχρι τοῦ ξενοδοχείου, ἐν ᾧ εἰσῆλθον ταυτοχρόνως ἀμφότεροι.

Πρῶτος ὁ Προκόπιος ἀπηύθυνε τὸν λόγον εἰς τὸν καταθρονηθέντα Ματρώσιν.

— Καθ' ὅσον βλέπω, ἐντιμε κύριε, πολὺ κρίσιως διεξηγάγετε τὴν ἐνταφίανσίν σας.

Ἡ μορφή τοῦ Ματρώσιν ἐξέφραζε ταραχὴν ἐνόχου πρὸς παθόντα. Ἦθελεν ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ κρυβῇ τοῦ βλέμματός τοῦ ἐντίμου οἰκογενειάρχου, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης συνήγαγε τὰς διανοητικὰς αὐτοῦ δυνάμεις, συνῆλθεν εἰς ἑαυτὸν καὶ προσέφερεν ἀκαταλήπτους τινὰς λόγους.

— Καὶ μολονότι τὸ ταξίδιον ἐκεῖνο δὲν ἦτο μικρὸν — εἰς ἐκεῖνον τὸν κόσμον — ὅμως ἡ μορφή σας ἔχει τὴν ὄψιν τῆς ὑγείας. Σὰς συγχαίρω διὰ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασίν σας.

Ὁ Ματρώσιν ἀνέλαβεν ὀλίγον.

— Κύριε Προκόπη, πράγματι λέγετε τὴν ἀλήθειαν, διότι ἐγὼ σχετικῶς πρὸς ὑμᾶς προσπνέχθην λίαν ἀγενῶς, ἀλλ' ἤδη ἀφοῦ τὰ πράγματα ἔφθασαν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐξηγήσω . . .

— Πραγματικῶς ἔχω μέγα ἐνδιαφέρον καὶ πολλὴν περιέργειαν νὰ ἀκούσω πῶς θὰ δικαιολογήσετε ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν σας ἔμαθον ὅτι ὁ Νικήτας Ἀκίμωφ πράγματι ἀπέθανεν, ὅτι ἐταξιδεύσατε μαζὺ ἀπὸ Μόσχας μέχρι Πετρούπολεως, ὅτι ἐγνωρίζετε τὸν σκοπὸν τῆς μεταβάσεώς του εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ ἐσφετέρισθητε τὰ ἐγγραφα καὶ τὸ ὄνομά του.

— Ὅλοι αὐταὶ αἱ εἰδήσεις εἶναι ἀληθεύουσιν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον δὲν ἐμμαντεύσατε, ὅτι ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν σας μὲ τὸν ἀπλοῦν σκοπὸν νὰ σὰς ἀνακοινώσω τὸν θάνατον τοῦ Ἀκίμωφ, ἀλλὰ σεῖς καὶ ἡ οἰκογένειά σας δὲν μοι ἐδώκατε καιρὸν νὰ εἴπω μίαν λέξιν . . .

— Αὐτό, νομίζω δὲν ἀρκεῖ.

— Συμφωνῶ μὲ σὰς, ναί, αὐτὸ εἶναι ἀνεπαρκές, διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὴν διαγωγὴν τὴν ὁποίαν ἔδειξα πρὸς σὰς, ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν διέτρεξα κόσμον, ἀπέναντι ὅμως τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐγκαρδίου υποδοχῆς, ἣν ἔλαβον παρὰ τῆς οἰκογενείας σας, δὲν ἠδύναμην νὰ ἀντεπεξέλθω κατὰ

τοῦ πειρασμοῦ, ὅστις μοὶ ἦνοιγε τοιαύτην τράπεζαν εὐτυχίας, ἔξω καὶ πρὸς στιγμὴν...

— Καὶ τίς εἴθε σεῖς, κύριε;

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Ἀλέξανδρος Ἰγνάτιεβιτς Ματρώσιν, ὁ πατήρ μου ἦτο κτηματίας, κάτοικος Μόσχας, πλουσιώτατος. Ἦμην φοιτητὴς τῆς νομικῆς, ὅτε πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ὁ πατήρ μου ἀπέθανε μὴ ἀφήσας καμμίαν περιουσίαν. Ἐγὼ ἔλαβον τὸ δίπλωμά μου ὡς δικηγόρου, ἀλλὰ δικηγόρου χωρὶς πελατεῖαν. Ἐπάλαισα ἐπὶ μακρὸν καὶ ἐπιμόνως, ἀλλὰ τέλος ἀπώλεσα τὸ θάρρος μου. Ἐλπίζων δὲ νὰ εὕρω καλλίτερον στάδιον μετέβην εἰς Πετροῦπολιν. Εἰς τὸν δρόμον ἐγνωρίσθην μετὰ τὸν Νικήταν Ἀκίμοφ· ἤδη γνωρίζετε τὰ λοιπὰ.

— Ὡς βλέπω, ἡ τύχη σὰς ἐπιφυλάττει μέλλον ὅχι τόσο ἀσχημον.

— Καὶ ναί, καὶ ὅχι!

— Ὑπὸ ποίαν ιδέαν λέγετε τοῦτο;

— Ἀπελπισθεὶς καὶ ἐκ Πετροπόλεως, ὅπου δὲν ἔβλεπα τὰ πράγματα νὰ πηγαίνουν καλὰ, ἔγραψα εἰς τὸν ἐν Κωνσταντινουπόλει διαμένοντα θεῖόν μου, γραμματέα τῆς πρεσβείας μας, ἂν ἤμπορῶ νὰ ὑπάγω ἐκεῖ διὰ τινὰ καιρὸν, ὅπως λάβω ὀλίγην ἀναψυχὴν εἰς τὸν Βόσπορον, αὐτὸς δὲ μετ' εὐχαριστήσεως μοὶ ἀπήντησεν ὅτι με περιμένει, προσθέτων μοι, ὅτι πιθανώτατον νὰ εὐρεθῇ καὶ θέσις τις δι' ἐμέ, ἰδοὺ διατὶ λέγω καὶ νὰ καὶ ὅχι.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε;

— Τὸ ἀτμόπλοιον ἀναχωρεῖ αὐριον.

— Οὐφ, αὐριον! αὐτὸ δὲν γίνεται.

— Μπα! εἶναι ἀποφασισμένον πλέον, τί θὰ κάμω ἐδῶ;

— Καὶ εἰς Ῥωσίαν δὲν ἀφίνατε τίποτε, διὰ τὸ ὅποιον νὰ λυπησθε.

Ὁ Ματρώσιν ἠρυθρίασεν.

— Αὐτὸ πλέον εἶναι μυστικόν!

— Σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ ἐμπιστευθῇτε εἰς ἐμέ.

— Ἀνυχάζομαι ν' ἀποκρούσω τὴν παράκλησίν σας. Ἀρκεῖ νὰ μάθῃτε ὅτι πολὺ μετανῶ διὰ τὴν ἐπιπόλαιον διαγωγὴν μου, ἐγκεχαραγμένη δὲ εἶν' ἐδῶ — ἐδειξε τὴν καρδίαν του — ἡ ἀνάμνησις, ἥτις ταχέως θὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ὑπαρξίν μου.

— Μάλιστα, μάλιστα. Ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν, πόσον ἐπιτυχῶς ἠξεύρετε ν' ἀποθνήσκετε.

— Τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ θάνατός μου θὰ εἶναι πραγματικὸς.

— Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω δικαίωμα λόγου εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἐγὼ καὶ ἡ Ναταλία.

— Καλὲ τί λέγετε; ποῖα σχέσις μεταξὺ ἐμοῦ...

— Θὰ σὰς εἶπω. Εἴθετε ὁ νέος, τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ ἡ κόρη μου!

— Πρὸς Θεοῦ! τελειώνετε γρήγορα.

— Ναί, ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὅτι θὰ μένετε μεταξὺ τῶν ζώντων.

— Καλὰ, καλὰ, θὰ ζήσω, θέλω νὰ ζήσω.

— Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀποφασισμένον;

— Ἀποφασισμένον, ἐὰν μόνον...

— Ἐὰν μόνον σοῦ δώσω τὴν κόρην μου, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ἐξ ἐρυθροῦ ὁ Ματρώσιν ἐγένετο ὡχρὸς

ὡς ὁ θάνατος, τὸσῶ κατέπληξεν αὐτὸν ἡ ἀπροσδόκητος εὐδαιμονία του.

— Μοῦ ἐπαίξατε ὠραῖο παίγνιδι εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γουζένκου, τώρα θὰ σὰς ἐκδικηθῶ καὶ ἐγὼ, δὲν θὰ τολμήσετε νὰ ὑπάγετε εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Καὶ ὁ Ματρώσιν πλήρης χαρᾶς, ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀγαθοῦ γέροντος.

Ἡ Ναταλία, πρὸς δόξαν τῶν ἱατρῶν τῆς, ἀνεκτήσατο πληρέστατα τὴν ὑγίαν τῆς ἐξ αἰτίας τῶν θαλασσίων λουτρῶν, ἅτινα ὑπῆρξαν ἀφορμὴ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τῆς τελευταίας διαλέξεως νὰ γένηται σύζυγος τοῦ Ματρώσιν.

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Εὐθὺς ὡς ἡ ἀσθένεια προσέβαλε τὸν Σουλιέ, ἐπέστη οὗτος ὅτι ἀπώλετο. Εἰς πᾶσαν λέξιν του, εἰς πᾶσαν πράξιν του, εἰς πᾶσαν σκέψιν του ἔβλεπε τίς ὅτι προεμάντευε τὸν θάνατόν του. Τὸν κατέλαβεν ἀπαισία βεβαιότης, ἣν μάτην οἱ φίλοι του προσεπάθουν νὰ ἐξαλείψωσι. Μόνος αὐτὸς τὴν ἀπέβλαψε διὰ τῆς προσευχῆς.

Οἱ φίλοι του ἠγρύπνουν παρὰ τὴν κλίνην του· τῷ ἔλεγον ὅτι ἡγαπᾶτο παρὰ πάντων, καὶ ὅτι πάντες περὶ μόνῃς τῆς ἀσθενείας του ὠμίλουν. Οὗτος δὲ ἀκούσας μετὰ δακρύων ἀνέκραξε:

— Τι ἐπραξα λοιπόν, τί ἐπραξα, διὰ νὰ ἦμαι ἄξιος πάντων τούτων;

— Τι ἐπράξατε; ἀπήντησεν ἡ κ. Βερή, τὸ δυσκολώτερον πάντων, ὑπῆρξατε καλὸς ἄνθρωπος!

Κατὰ τὴν νύκτα τῆς 22 πρὸς τὴν 23 Σεπτεμβρίου τοῦ ἔτους 1847 ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, ἡσθάνθη τὸν θάνατον προσεγγίζοντα αὐτόν.

Φεῦ! πολὺ ταχέως τὸν ἐπληξεν!

Ἐξήτησεν ἱατρόν, καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἰατρέ, μεταξὺ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ ἱατροῦ μία ὥρα μόνον ὑπάρχει. Δὲν πρέπει νὰ κρύψῃτε τίποτε· ἀπαντήσατέ μοι εὐλικρινῶς, ἔφθασεν ὁ θάνατος;

Φίλος τοῦ τις διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ ἱατροῦ ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησεν ἂν αἰσθάνητε ψῆχος.

— Δὲν κρύνω, ἀλλ' ἀποθνήσκω! ἀπήντησε. Καὶ σιγῇ ἐπηκολούθησεν, ἣν ὁ ἴδιος μετ' ὀλίγον διέκοψεν ἀνευ συγκινήσεως εἰπών:

— Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ τέλους.

Καὶ ἤρξατο ἡ ἀγωνία, ἣν γαληνιαῖος ὑπέφερεν.

— Ἄς παύσουν πλέον τὰ φάρμακα, ἔλεγε, δὲν θὰ πῶ πλέον τίποτε· ἀφαιρέσατέ με τὴν φιάλην, ἥτις κεῖται παρὰ τοὺς πόδας μου. Μὴ με βραχνίζετε πλέον, ἀφετέ με ἡσυχον. Μὴ ζητεῖτε νὰ ἀποσπᾶσθε τὴν προσοχήν μου, ἐνῶ θέλω νὰ ἀφιερῶ ὅλος εἰς τὴν ιδέαν τοῦ θανάτου.

Κατόπιν ἐξήτησε πάντας τοὺς περιποιηθέντας αὐτόν κατὰ τὸ διάστημα τῆς

ἀσθενείας του, ὡς καὶ τὸν ὑπηρετὴν του.

Ἐνευσε νὰ τὸν περικυκλώσωσι πάντες.

— Ὅλοι νὰ εἴθε πλησίον μου, ἔλεγεν, ὅλους θέλω νὰ σὰς ἴδω διὰ τελευταίαν φορὰν. Πόσον εἶνε βραδὺς ὁ θάνατος!

Ἡ στιγμὴ ἦτο ἐπίσημος· τὸ ψεῦδος καὶ τὸ μυστήριον δὲν ἐπετρέποντο πλέον.

Πάντες οἱ περισιχοῦντες αὐτὸν ἐκλαίον καὶ προσεπάθουν νὰ τῷ ἐμπνεύσωσιν ἐλπίδα, ἥς καὶ αὐτοὶ ἐστεροῦντο.

— Σὰς βλέπω, φίλοι μου, σὰς βλέπω ἀκόμη, ἔλεγε μετὰ γλυκύτητος, πλὴν μετ' ἐσβεσμένης φωνῆς.

Καὶ στρέψας πρὸς τὸν εἰς τὰ ἀριστερὰ του εὐρισκόμενον Βερή,

— Φίλε μου, τῷ λέγει, ἡ χεὶρ αὕτη εἶναι νεκρά, καὶ δὲν αἰσθάνεται πλέον τὰς φιλικὰς θωπείας. Ἄν θέλῃς χεῖρα ἢ ὁποῖα νὰ ἀνταποκρίνηται εἰς τὴν θλίψίν σου, λάβε αὐτήν.

Καὶ ἔτεινε τὴν δεξιάν του, διότι ἡ ἐτέρα ἀνῆκε πλέον εἰς τὸν θάνατον.

Ἀνεκλάλητος γαλήνην ἐπαχύθη ἐπὶ τῆς μορφῆς του κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς.

Πρὶν ἀποχωρισθῇ διὰ παντὸς τῶν φίλων του, ἠθέλησε νὰ δώσῃ τι ἐνὶ ἐκάστῳ πρὸς ἀνάμνησιν· ὅτε δὲ ἡ κ. Βερή ἐξήτησε νὰ θέσῃ εἰς τὸν δάκτυλόν του δακτύλιόν τινα λέγουσα ὅτι θὰ τὸν λάβῃ κατόπιν,

— Κατόπιν! ὦ, ὅχι, κυρίκ! τῇ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ἀπὸ πτώμα οὐδὲν ἀφαιροῦσί ποτε, εἶναι κακὸς οἰωνός!

Ὑπῆρχε τασαύτη πίστις, τασαύτη πεποιθήσις ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ὥστε ὁ Βερή ἔλαβε τὸν υἱόν του ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησε πλησίον τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ἵνα παρ' αὐτοῦ ζητήσῃ τὴν εὐλογίαν.

Τέκνον μου, τῷ εἶπεν ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, νεώτατος βλέπεις σοβαρὸν θέαμα! Ἀγάπα τοὺς γονεῖς σου καὶ ἔσο ἀγαθὸς πρὸς πάντας. Ὅταν τις οὐδένα βλάβῃ, ἀποθνήσκει ἡρεμος, ὡς ἀποθνήσκω ἐγώ. Παρατήρησον!

Εἶτα παρεκάλεσε τὸν Βερή νὰ παρηγορήσῃ τὸν πατέρα του, ὃν τοσοῦτον ἡγάπα, καὶ ὃν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐνγκλισθῇ πρὸ τοῦ θανάτου του.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἐφάνη οὐσιῶδως ἡλλοιωμένος. Ὁμιλεῖ αὐτοσχεδιάζων. Πάντες ἔτεινον τὰ οὖς, εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἔγραψεν...

Ἐντὸς ὀλίγου οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείσθησαν, ἡ κεφαλὴ του ἐκλίνεν ἡρέμα καὶ δύο δάκρυα ἀνέβλυσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του!

Ὁ Φριδερίκος Σουλιέ, δὲν ὑπῆρχε πλέον.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

ΕΔΩ Κ' ΕΚΕΙ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΧΟΣ
Παρεχόμενα: Ὁ πολιτικὸς βίος τοῦ κυρίου Ἀνατόλου — Κάδμος — Ἡ πρώτη ἀπάτη — Τίς ἐκ τῶν δύο — Ἀναμνήσεις Νεαπόλεως (Vico Campana) — Ὁ δημόσιος Γραφεὺς — Ἡ οἰκονομικὰ διασκηδάζει — Καλολογία — Ἐπὶ τοῦ ἔωστος — Ἡμεῖς εὐχάριστος — Ὁ γάτος τῆς γειτονίας — Τὸ ἔτος 1000 μ. Χ.
Τιμῶνται δὲ, εἰς τὰς ἑκαταχίλις ἑκαταχίλις ἀποστέλλονται ἐλευθέρ. ταχυδρομικῶν.